

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **T. T. M. T.**, narozená dne XXX
bytem XXX
státní příslušnost XXX
zastoupená advokátem Mgr. Ondřejem Fialou,
sídlem Jugoslávská 2, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala ochrany soudu před nezákonným zásahem žalovaného, spočívajícího v odmítnutí vedení správního řízení od 10. 9. 2019 o žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu (žádost byla podána podle ust. § 42a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu“) ve spojení s § 45 a § 47 odst. 2 a 3 zákona o pobytu. Žalovaný podle žalobkyně odmítá v rozporu s ust. § 47 odst.

11 zákona o pobytu žalobkyni vyznačit oprávnění k pobytu na území, přestože žalobkyně splňuje podmínky podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu. Žalobkyně proto navrhla soudu, aby uložil žalovanému zákaz ve výše uvedeném zásahu pokračovat a zároveň přikázal, aby žalovaný vydal žalobkyni potvrzení o podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ke dni 10. 9. 2019 a aby osvědčil oprávněnost pobytu žalobkyně do jejího cestovního pasu.

2. V podané žalobě popsala žalobkyně skutkové okolnosti dané věci tak, že dne 10. 9. 2019 se dostavila v doprovodu tlumočnice na pracoviště žalovaného, kde na úředním tiskopisu podala řádně vyplněnou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny v souladu s § 42a ve spojení s § 45 a § 47 odst. 2 a 3 zákona o pobytu. Pracovnice žalovaného žádost převzala a po konzultaci s kolegyní žádost žalobkyni vrátila i s přílohami a kolky, aniž by žádost řádně zavedla do systému či vydala žalobkyni potvrzení o podání žádosti. Žalobkyně k tomu poznamenává, že podle § 44 odst. 1 zákona o pobytu je řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost došla věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Řízení je tedy zahájeno okamžikem, kdy se žádost dostala do faktické dispozice věcně a místně příslušného orgánu. Podle žalobkyně tak k zahájení řízení došlo již dne 10. 9. 2019.
3. Následně dne 24. 9. 2019 podala žalobkyně prostřednictvím právního zástupce stížnost dle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a dne 30. 9. 2019 se v doprovodu právního zástupce dostavila na pracoviště žalovaného za účelem opětovného podání žádosti. Současně požádala o vydání potvrzení o podání žádosti dne 10. 9. 2019 a o vyznačení oprávněnosti pobytu na území České republiky na základě fikce pobytu, neboť žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu podala v souladu s § 42a ve spojení s § 45 a § 47 odst. 2 a 3 zákona o pobytu do 5 pracovních dnů, kdy odpadla překážka na její vůli nezávislá. Žalovaný však odmítl vydat žalobkyni potvrzení o podání žádosti ke dni 10. 9. 2019 a vydal pouze potvrzení o podání žádosti dne 30. 9. 2019. Z uvedených skutečností vyplývá, že žalobkyně podala žádost již dne 10. 9. 2019 a žalovaný tak pokračuje v nezákonném zásahu, neboť dosud nevyznačil podání žádosti ke dni 10. 9. 2019 a rovněž odmítl osvědčit žalobkyni oprávnění k pobytu na území České republiky.
4. Nezákonný zásah žalobkyně shledává ve skutečnosti, že dne 10. 9. 2019 byla žalobkyni vrácena podaná žádost s přílohami i kolky, přičemž žádost nebyla zavedena do systému žalovaného a nebylo jí přiděleno jednací číslo, přestože byla žádost řádně podána. Žalobkyně tímto byla přímo zkrácena na svých právech. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně podala žádost dne 10. 9. 2019, tedy ve lhůtě do 5 pracovních dnů ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu, vztahuje se na pobyt žalobkyně tzv. fikce pobytu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu. V důsledku výše popsaného zásahu však nemá žalobkyně v případě kontroly možnost oprávněnost svého pobytu na území jakkoli prokázat. I kdyby žalobkyni tato fikce pobytu nesvědčila, přesto bylo zasaženo do jejích, zejména procesních práv a žalobkyně v důsledku zásahu neměla možnost proti případnému usnesení o zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu podat opravný prostředek. Důležitost okamžiku podání žádosti žalobkyně spatřuje právě ve skutečnosti, že v době výkonu trestu odnětí svobody (dále též „VTOS“) uplynula doba platnosti jejího dlouhodobého pobytu za účelem podnikání. Podání žádosti dne 10. 9. 2019, tedy do 5 pracovních dnů od propuštění z výkonu trestu tak bylo včasné dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu, protože pobyt ve výkonu vazby a následně trestu odnětí svobody je třeba

považovat za důvod na vůli cizince nezávislý, který žalobkyni znemožňoval podat žádost osobně dříve, než bude z VTOS propuštěna.

5. K prokázání svých tvrzení navrhla žalobkyně soudu, aby žalovanému uložil povinnost poskytnout údaje z elektronického systému vyvolávání pořadových čísel ze dne 10. 9. 2019 týkající se pořadového čísla 48, aby bylo možné dohledat číslo přepážky a časově určit relevantní úsek kamerového videozáznamu a určit úřední osobu, která nezákonný zásah provedla. Zajištění důkazu žalobkyně navrhla z obavy, že dojde ke smazání videozáznamu. K podané žalobě jako důkaz žalobkyně předložila lístek s pořadovým číslem č. 48 ze dne 10. 9. 2019, k němuž uvedla, že prokazuje, že se žalobkyně v tento den dostavila na pracoviště žalovaného. Identifikaci žalobkyně lze na lístku seznat z posledního trojčíslí jejího cestovního pasu – č. x. Zároveň je na lístku uveden účel návštěvy: podání žádosti. Na podporu svého tvrzení žalobkyně dále předložila kopii datové stánky cestovního pasu a souhlas s přítomností další osoby – tlumočnice. K prokázání svých tvrzení, jež se týkají dne 30. 9. 2019, předložila žalobkyně jako důkaz pořadový lístek č. 135 a potvrzení o podání žádosti z téhož dne. Dále žalobkyně k žalobě připojila potvrzení o propuštění z výkonu trestu odnětí svobody ze dne 5. 9. 2019. V případě, že by soud tyto důkazy považoval za nedostatečné, navrhla žalobkyně, aby soud provedl výslech žalobkyně a tlumočnice H. A. N., dále navrhla, aby soud provedl důkaz kamerovým videozáznamem a údaji z elektronického systému vyvolávání pořadových čísel ze dne 10. 9. 2019 týkající se pořadového čísla 48.
6. V závěru žalobkyně navrhuje, aby soud prohlásil zásah žalovaného za nezákonný, zakázal mu v něm pokračovat a vydal žalobkyni potvrzení o podání žádosti dne 10. 9. 2019 spolu s vyznačením oprávněnosti pobytu do jejího cestovního pasu.
7. Žalovaný v písemném vyjádření popírá oprávněnost podané žaloby, neboť se tvrzeného zásahu nedopustil, když postupoval v souladu se zákonem. Žalobkyně totiž žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu doručila až dne 30. 9. 2019. Byť se žalobkyně dostavila již dne 10. 9. 2019, nepředala správnímu orgánu formulář žádosti a její náležitosti, jak vyplývá z úředního záznamu ze dne 3. 10. 2019. Žalobkyně byla pouze poučena, že po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je povinna dostavit se za účelem vydání výjezdního příkazu na pracoviště cizinecké policie, což téhož dne učinila, a byl jí vylepen výjezdní příkaz s platností do 30. 9. 2019. Z tohoto důvodu nebylo žalobkyni předáno potvrzení o podání žádosti, jelikož žádné podání neučinila. Žádost byla zaevidována až dne 30. 9. 2019, kdy bylo rovněž žalobkyni předáno potvrzení o podání žádosti.
8. Žalovaný dále nesouhlasí s námitkou, že správní orgán jednal nezákonně, když odmítl žalobkyni osvědčit oprávněnost pobytu na území způsobem uvedeným v ust. § 47 odst. 11 zákona o pobytu, neboť žalobkyni oprávnění k pobytu nevzniklo. Oprávnění k pobytu dle § 47 odst. 6 zákona o pobytu vzniká za předpokladu, že žádost o vydání povolení k pobytu na území byla podána v době pobytu na území na platné dlouhodobé vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu. Tato podmínka však nebyla v případě žalobkyně naplněna, neboť platnost jejího dosavadního povolení k pobytu uplynula dnem 19. 5. 2016. Žalobkyně o prodloužení platnosti tohoto povolení nepožádala.
9. Stran ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu žalovaný konstatuje, že žalobkyně sice předložila potvrzení vydané Vězeňskou službou ČR, že byla dne 5. 9. 2019 propuštěna z výkonu trestu odnětí svobody, avšak samotná žádost o povolení k pobytu byla podána až dne 30. 9. 2019, tedy více než 5 pracovních dnů po propuštění žalobkyně z výkonu trestu, tedy tato

podmínka pro podání žádosti po uplynutí platnosti dosavadního povolení nebyla splněna. Nadto výkon trestu odnětí svobody nelze považovat za překážku na vůli nezávislou, jež by žalobkyni bránila v podání žádosti. Výkon trestu odnětí svobody je sice překážkou, která objektivně bránila žalobkyni podat žádost o vydání povolení, ale rozhodně se nejednalo o překážku na vůli nezávislou. Žalobkyně vykonávala trest odnětí svobody z důvodu vlastního zaviněného jednání, které naplnilo skutkovou podstatu trestného činu.

10. V závěru pak žalovaný uvádí, že se nejedná o protiprávní jednání správního orgánu, neboť k zásahu jednak nedošlo a jednak žalobkyně nebyla zkrácena na svých subjektivních právech. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
11. Žalobkyně v replice doručené soudu dne 7. 1. 2020 uvedla, že žalovaný přestírá oproti žalobkyni odlišnou skutkovou verzi, která je v rozporu s logickým a uceleným řetězcem důkazů. Dále žalobkyně navrhla, aby žalovaný vydal soudu důkaz v podobě kamerového videozáznamu, který by mohl potvrdit či vyvrátit žalobní tvrzení. Žalobkyně nadto považuje úřední záznam vyhotovený dne 3. 10. 2019 za nedostatečný a nevěrohodný. Ve zbytku žalobkyně setrvala na žalobních tvrzeních a pro úplnost doplnila, že proti vyřízení stížnosti dle § 175 správního řádu podala žádost o přešetření způsobu vyřízení stížnosti nadřízenému správnímu orgánu.
12. U ústního jednání, které se konalo dne 21. 1. 2020, obě strany setrvaly na svých stanoviscích. Soud zamítl návrh žalobkyně na provedení důkazů uvedených v žalobě a rovněž návrh na provedení důkazu vyrozuměním o výsledku přešetření způsobu vyřízení stížnosti proti nesprávnému úřednímu postupu ze dne 20. ledna 2020 a to z důvodu nadbytečnosti (viz blíže bod 26. tohoto rozsudku).
13. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
14. Podle ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu *žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.*
15. Podle ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu *zabránil-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.*
16. Podle ust. § 87 odst. 1 s. ř. s. *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.*
17. Podle ust. § 82 s. ř. s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
18. Stran skutkového stavu není mezi stranami sporným, že žalobkyně se dne 10. 9. 2019 dostavila na pracoviště žalovaného. Činí-li žalovaný sporným, zda tomu bylo z důvodu podání žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, soud se přiklání k tvrzení žalobkyně, že jejím úmyslem bylo takovou žádost podat, žalovaný však žádost tohoto dne nepřijal. Soud nemohl přehlédnout, že ačkoliv žalovaný

vyhotovil úřední záznam o přítomnosti žalobkyně na pracovišti žalovaného dne 10. 9. 2019, v němž je uvedeno, že tohoto dne žalobkyně nepodala žádnou žádost, soud tento důkaz považuje za nevěrohodný, neboť byl vyhotoven až téměř měsíc (dne 3. 10. 2019) po rozhodném datu. Žalovanému nic nebránilo, aby dne 10. 9. 2019 tentýž úřední záznam vyhotovil na místě a žalobkyni předal. Navzdory uvedenému skutkovému závěru soud žalobě nepřisvědčil a to z následujících důvodů:

19. Aby mohla být žaloba na ochranu před nezákonným zásahem důvodná, musí být splněny kumulativně podmínky v § 82 s. ř. s. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že k přímému zkrácení práv žalobkyně v posuzovaném případě nedošlo.
20. Mezi stranami není sporné, že platnost dosavadního pobytového oprávnění žalobkyně za účelem podnikání uplynula dne 19. 5. 2016. Současně není sporné, že žalobkyně byla ode dne 5. 2. 2016 omezena na osobní svobodě, neboť tohoto dne nastoupila do výkonu trestu.
21. Rozhodnou pro posouzení dané věci je proto otázka, zda skutečnost, že žalobkyně nastoupila do výkonu trestu dne 5. 2. 2016, mohla pro žalobkyni představovat důvod ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o pobytu, pro který nepodala novou žádost před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, popř. mohla pro žalobkyni představovat překážku podle ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu, dle něhož je sice možné podat žádost o pobytové oprávnění i po uplynutí lhůt pro včasné podání žádosti, lze tak učinit však pouze za předpokladu, že včasnému podání žádosti zabránily důvody na vůli cizince nezávislé. V takovém případě má cizinec právo podat žádost do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. Na tomto ustanovení ostatně stojí stěžejní žalobní argumentace žalobkyně, že novou žádost podala po odpadnutí překážky, která spočívá ve výkonu trestu odnětí svobody ukončeném dne 5. 9. 2019.
22. K této argumentaci soud uvádí, že zákon o pobytu cizinců stanoví konkrétní lhůtu pro podání žádosti o prodloužení doby pobytu, jejíž nedodržení má za následek zastavení řízení. Jedinou výjimku z tohoto pravidla lze nalézt ve výše cit. § 47 odst. 3, z něhož vyplývají následující kumulativní podmínky pro zachování lhůty. Musí jít o důvody nezávislé na vůli cizince, které cizinci zabránily v podání žádosti dle věty první téhož ustanovení, cizinec žádost podal do pěti pracovních dnů po zániku těchto důvodů a tyto důvody sdělí ministerstvu nejpozději při podání žádosti a na výzvu prokáže.
23. Soud dospěl k závěru, že skutečnost, že žalobkyně nastoupila do výkonu trestu dne 5. 2. 2016, nebyl pro žalobkyni důvodem, pro který nemohla podat novou žádost před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Je tomu tak proto, že žalobkyně měla, i ve výkonu trestu odnětí svobody, právo podat žádost o pobytové oprávnění, přičemž žalobkyně nijak netvrdí, potažmo neprokazuje a ze správního spisu nevyplývá, že by jí v realizaci tohoto práva bylo nějakým způsobem bráněno. Jinými slovy lhůtu stanovenou v ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu nechala žalobkyně marně uplynout, aniž by své právo podat žádost v zákonem stanovené lhůtě uplatnila. Soud poukazuje na ust. § 26 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, dle něhož odsouzený smí k uplatnění svých práv a oprávněných zájmů podávat stížnosti a žádosti orgánům příslušným k jejich vyřízení; stížnost, případně žádost musí být orgánu, jemuž je adresována, neprodleně odeslána. Lze dodat, že i když zákon o pobytu v ust. § 169d odst. 1 vyžaduje, aby cizinec podal žádost osobně, současně v odst. 3 téhož ustanovení přiznává cizinci možnost spolu s žádostí požádat o upuštění od

osobního podání žádosti (eventuelně mohla žalobkyně požádat o zajištění osobní účasti v doprovodu eskorty).

24. Na základě výše uvedeného dospěl soud k prvnímu dílčímu závěru, a sice že platnost dosavadního pobytového oprávnění žalobkyně za účelem podnikání uplynula dne 19. 5. 2016 marně a na běh této lhůty neměla vliv skutečnost, že žalobkyně byla ode dne 5. 2. 2016 omezena na osobní svobodě, neboť toho dne nastoupila do výkonu trestu. Z tohoto důvodu se proto žalobkyně nemůže úspěšně dovolávat ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu. Byť lze souhlasit s žalobkyní, že se v době plynutí lhůty dané ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu nacházela i ve výkonu trestu, tato skutečnost nebránila žalobkyni v realizaci jejího práva podat žádost.
25. Pro úplnost soud dodává, že žalobkyně se dovolává ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu s poukazem na pětidenní lhůtu. Mezi účastníky není sporné, že žalobkyně byla podmíněně propuštěna dne 5. 9. 2019 a dne 10. 9. 2019 se dostavila na pracoviště žalovaného, tj. třetího pracovního dne po svém propuštění. Nejednalo se tedy o poslední den pětidenní lhůty, které se dovolává žalobkyně, neboť ta by končila až 12. 9. 2019, což znamenalo, že i když v tento den správní orgán žádost nepřijal, stále by pětidenní lhůta trvala a správní orgán tedy nepřijetím žádosti nemohl způsobit marné uplynutí této lhůty.
26. Počinání žalovaného při vyřizování přijetí žádosti dne 10. 9. 2019 lze považovat za nežádoucí postup správního orgánu, pokud by nebyla přijata žádost žalobkyně. Soud neprováděl k prokazování této skutečnosti dokazování, neboť podle soudu v posuzovaném případě postup žalovaného nebyl takové intenzity, aby znamenal ve svém důsledku přímé zkrácení práv žalobkyně, protože dne 10. 9. 2019, když se žalobkyně k žalovanému dostavila, učinila tak až po uplynutí zákonem stanovené doby k podání žádosti a žádost žalobkyně podávaná tohoto dne by tak nebyla zjevně úspěšná, ale opožděná (viz bod 24. tohoto rozsudku) a nemohla by ve svém důsledku znamenat ani marné uplynutí pětidenní lhůty (viz bod 25. tohoto rozsudku). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 judikoval, že „ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li-a to kumulativně, tedy zároveň-splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením ("zásahem" správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5. podmínka), [...] není-li splněna byť jen jediná z kumulativně formulovaných podmínek důvodnosti ochrany podle § 82 s. ř. s., je nutno takovou ochranu odeprít a žalobu, která se jí domáhá, zamítnout.“ Z výše uvedeného tak vyplývá, že není-li splněna byť jen jedna z kumulativních podmínek obsažených v ust. § 82 s. ř. s., je nutno žalobu zamítnout. Vzhledem k nutnosti splnění všech podmínek kumulativně se soud dalšími podmínkami nezabýval.
27. S ohledem na výše uvedené soud nemohl vyhovět návrhu žalobkyně, aby soud uložil žalovanému zákaz v zásahu pokračovat, neboť k nezákonnému zásahu nedošlo. Není tak na místě přikazovat žalovanému, aby vydal žalobkyni potvrzení o podání žádosti ke dni 10. 9. 2019, neboť by se z hlediska úspěšnosti podané žádosti o dlouhodobý pobyt nic nezměnilo. Ze stejného důvodu nelze považovat za zásah ani neosvědčení oprávněnosti pobytu žalobkyně dle ust. § 47 odst. 11 do jejího cestovního pasu. Jak je uvedeno v ust. § 47 odst. 7 zákona o pobytu, *pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s*

podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Jak však již soud uvedl, žádost nebyla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, neboť žalobkyně nesplňovala podmínku důvodů na vůli cizince nezávislých uvedenou v odstavci 3. Žalovaný tak nemohl žalobkyni osvědčit oprávněnost (fikci) dlouhodobého pobytu.

28. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že nedošlo ke splnění podmínky přímého zkrácení na právech žalobkyně ve smyslu ust. § 82 s. ř. s. Žaloba tedy není důvodná, a proto ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
29. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. ledna 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.

předsedkyně senátu